

Sygn. akt XI W 10450/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

przy udziale oskarżyciela publicznego: K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 lipca 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **J. J.**

syna A. i M. z domu P.

urodzonego (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 25 grudnia 2012 roku o godz. 13:03 na ul. (...) przy ul. (...) w W., kierując pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 30 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 31 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości MultaRadar CD,

tj. o czyn z art. 92a kw w związku z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r.

w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 poz. 1393),

I. obwinionego J. J. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go, a na podstawie art. 92a kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 10450/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 grudnia 2012 roku o godzinie 13.03 na ul. (...) przy ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości - M. C., zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki H. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do znaku drogowego B-33 „ograniczenie prędkości do 30 km/h”, przekraczając dozwoloną prędkość o 31 km/h. Kierowcą przedmiotowego pojazdu był obwiniony J. J..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- *częściowo wyjaśnienia obwinionego J. J. (k. 58);*
- *zdjęcie (k. 4);*
- *świadcstwo legalizacji pierwotnej (k. 5);*
- *projekt organizacji ruchu (k. 55-56).*

Obwiniony J. J. **nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że kwestionuje kompetencję Straży Miejskiej m.st. W. do dokonywania czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego z użyciem stacjonarnych fotoradarów. Wskazał także na niedostateczne ustalenie okoliczności faktycznych sprawy i brak jakiegokolwiek społecznej szkodliwości czynu. Przyznał, że to on był kierowcą przedmiotowego pojazdu w dniu i miejscu wskazanym w zarzucie wniosku o ukaranie (k. 58).**

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Obwiniony nie kwestionował okoliczności, że to on kierował pojazdem uwidocznionym na zdjęciu z fotoradaru. Okoliczność tę – jako bezsporną – Sąd uznaje za wiarygodną.

Zdjęcie, na którym uwidocznione zostało przekroczenie prędkości przez obwinionego (k. 4), nie budzi żadnych wątpliwości Sądu. Zdjęcie zrobione zostało urządzeniem do pomiaru prędkości MultaRadar CD, co do którego wydane zostało aktualne świadectwo legalizacji pierwotnej

(k. 5). (...) te nie budzą żadnych wątpliwości Sądu. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw, aby kwestionować prawdziwość zdjęcia i działanie przedmiotowego urządzenia do pomiaru prędkości.

Z planu z (...) (k. 55-56), który przedstawia organizację ruchu w dniu 25 grudnia 2012 roku na ul. (...) (odc. Al. (...) - ul. (...)) wynika, że w przedmiotowym miejscu obowiązuje znak drogowy B-33 „ograniczenie prędkości do 30 km/h” – znak na tablicy świetlnej.

W związku z powyższym Sąd uznaje wyjaśnienia obwinionego, który kwestionował występowanie w przedmiotowym miejscu znaku ograniczającego prędkość do 30 km/h jedynie za przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały ujawnione na podstawie art. 76 § 1 kpw. Zostały one sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności i nie ma żadnych racjonalnych podstaw, aby kwestionować ich prawdziwość.

Kompetencja Straży Miejskiej m.st. W. do dokonywania czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego z użyciem stacjonarnych fotoradarów nie budzi żadnych wątpliwości Sądu orzekającego w sprawie niniejszej, który przyłącza się w tym zakresie do stanowiska wyrażonego w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2013 roku, sygn. akt V K 298/13 – „obecne brzmienie art. 129b ust. 2 i 3 w zestawieniu z ust. 4 kodeksu drogowego po zmianach z 2010 r., które nadały wiele uprawnień Inspekcji Transportu Drogowego, nie uprawnia do wniosku, że doszło do zlikwidowania uprawnień straży gminnych (miejskich) do korzystania ze stacjonarnych urządzeń rejestrujących.” /LEX nr 1393837, G.Prawna (...)/

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego obwinionemu nie budzi żadnych wątpliwości.

Przepis art. 92a kw stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony J. J. nie stosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 - § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 170, poz. 1393, ze zm.). Zgodnie z § 1 ust. 3 pkt 1 znaki drogowe pionowe występować mogą w postaci tarcz, tablic z napisami lub symbolami, które występują również w postaci znaków świetlnych.

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej. Nie znajduje uznania Sądu prezentowane przez obwinionego stanowisko, że brak jest jakiegokolwiek społecznej szkodliwości jego czynu. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia (art. 47 § 6 kw). Wykroczenie przypisane obwinionemu jest wykroczeniem przeciwko istotnym dobrom, jakimi są bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Ponad dwukrotne przekroczenie dopuszczalnej prędkości przez obwinionego spowodować mogło bardzo negatywne skutki w zakresie bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego. Wszystkie wskazane wyżej okoliczności powodują, że Sąd ocenia stopień społecznej szkodliwości przypisanego obwinionemu czynu jako znaczny.

Wymierzając karę obwinionemu J. J., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Jak wyżej wskazano - stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Ma na to wpływ sposób działania sprawcy, który poprzez zignorowanie ograniczenia prędkości, jechał szybciej niż to było w przedmiotowym miejscu dozwolone. Skutkiem takiego zachowania może być stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Okolicznością łagodzącą jest aktualna niekaralność obwinionego za przestępstwa i wykroczenia (k. 46, 48).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 200 złotych jest sprawiedliwa. Odpowiada także sytuacji majątkowej obwinionego (art. 24 § 3 kw) – obwiniony zarabia około 5-10000 złotych brutto miesięcznie (k. 95).

Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw.

z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art.

3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku

o opłatach w sprawach karnych oraz zryczałtowane wydatki postępowania

w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku

w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach

o wykroczenia. Uiszczenie przez obwinionego kosztów nie przekracza jego ustalonych możliwości finansowych.